

SECOND CLASS POSTAGE PAID
AT CHESTER, PENNSYLVANIA

PRINTED IN CANADA
Winnipeg 3, Manitoba

на жинь: "Підійміть свої очі та гляньте на ниви, — як до жинь уже пополовіли вони". Івана 4: 35. Тому, коли ви серцем відчуваєте заклик Господній як колінь Ісаї: "Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?" — то відгукніться на нього так, як це зробив цей великий пророк-євангеліст Старого Заповіту, і скажіть Господеві: "Ось я, пошли Ти мене" Іс. 6: 8. Господь вас кличе! Український Біблійний Інститут чекає на вас!

За всіма інформаціями, аплікаціями тощо звертайтеся листовно на адресу:

Rev. Mykola Soltys,
Santa Fe 283, Obera,
Misiones, Argentina

Шкільна Управа Інституту

НАШІ З'ІЗДИ

З'їзд Молоді

Злет Об'єднання Гуртків баптистської молоді при ОУЄБЦ у ЗСА відбудеться в дні 3-5 липня 1971 року в молитовному домі Української Євангельсько-Баптистської Церкви в Мінеаполісі, Мінесота. Пастор Церкви — проп. Микола Бездітко. Адреса Церкви:

First Ukrainian Baptist Church,
1424 Monroe Street, N. E.
Minneapolis, Minnesota 55413

Уже тепер просимо всю нашу молодь влаштувати свої пляни так, щоб вона напевно могла бути на цьому особливому з'їзді, в якому візьме участь і молодь Західної Канади.

Ми бажаємо, щоб щогорічний з'їзд молоді був одним із найкращих з'їздів, тому просимо все наше братство молитися, щоб Сам Бог по-благословив його повнотою Своїх дарів.

"Післанець Правди" — орган Українського Місієно-Біблійного Товариства — Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА

Провід Гуртків Молоді запрошує всіх Вас взяти участь у З'їзді молоді в Мінеаполісі!
Управа Гуртків Молоді

Головний З'їзд

26-ий З'їзд Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА відбудеться в Українській Баптистській Церкві в Чикаго в дні 3-6 вересня 1971 року. Пастор Церкви — проп. Іван Полішук. Адреса Церкви:

First Ukrainian Baptist Church,
1042 North Damen Avenue
Chicago, Illinois 60622

Цього року ми вступаємо в друге 25-ччя нашої історії, нашого духовного життя. Тому наш діловий З'їзд повинен бути величним і благословенним. Вже тепер плянуйте так Ваші літні відпустки, щоб Ви напевно були на цьому З'їзді!

Ми чули, що багато-хто дуже жаліють, що не прибули на минулий 25-ий З'їзд. Не зробіть цієї самої помилки цього року! Нехай нікого не забракне на 26-му З'їзді ОУЄБЦ у ЗСА!

Секретаріат ОУЄБЦ у ЗСА

Усі пожертви, а також передплату на "Післанця Правди" — чеки, грошові перекази тощо — висилайте скарбничкові на адресу:

Pastor John Platkowski, P.O. Box 228
Freehold, N.J., 07728

Рукописи, листування, зміни адрес і замовлення на "Післанця Правди" посилайте на адресу:

"Messenger of Truth"
247 East Roland Road,
Parkside, Chester, Pa., 19015

Заснований Комітетом через бр. В. Перетятка в Західній Україні 1927 р., відновлений через бр. Павла Барткова в ЗСА 1947 року.
Співредагує Колегія

Ч. 3-4 — Березень-Квітень — 1971 —

No. 3-4 — March-April

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО МІСІЄНО-БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА - ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ
ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ЗСА.

Христос Воскрес!

"Христос Воскрес!" — лунає в небесах,
І кличе забувати всю життя скорботу...
А перед нами ще кривавий хресний шлях
На вкриту мороком далекою Голготу.

"Христос Воскрес" — співає вся земля
В надхненні молодім весняного тремтіння...
А у думках зубчастий мур Кремля, —
Емблема мук, насильства і терпіння...

Несе весна природі ніжний дар,
Оздоблює її в зеленосайні шати...
А в спогадах — недавніх днів кошмар,
А у думках — скривавлені Карпати.

"Христос Воскрес" — співають небеса,
Нагадують душі Божественну офіру...
І вічна Правда, вічна Краса
Гартують в серці знов захитану віру.

Борис Лисянський

Воскресіння Христове — це тріумф перемоги

ВЕЛИКОДНЕ ПОСЛАННЯ ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-
БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ

“А Богові дяка, що Він Господом нашим
Ісусом Христом перемогу нам дав”

(1 Кор. 15: 57).

Христос Воскрес! Улюблені в Христі
Брати та Сестри на чужині та на Рідних
Землях — в Україні! У день Світлого
Христового Воскресіння з радістю при-
ходимо до Вас за допомогою рідної
мови й преси, і сердечно вітаємо Вас
із Святом Перемоги та від душі бажає-
мо Вам благословенного Великодня.
Нехай буде “благословенний Бог і
Отець Господа нашого Ісуса Христа,
що великим Своїм милосердям відро-
див нас до живої надії через воскресін-
ня з мертвих Ісуса Христа” (1 Пет. 1:3).

Воскресіння Христове — це свято пе-
ремоги, це той невмирущий факт, що
Христос переміг смерть і воскрес із мер-
твих! Великдень — це свято визволення
всього світу, це Свято над святами, бо
що може перевищити перемогу над
смертю? Своїм воскресінням Христос
приніс новий день перемоги добра над
злом, над “світوپравителями цієї тем-
ряви”. Кожен, хто вірить, що настане
Царство Христове, входить у цю пере-
могу. Про цю перемогу знаменно за-
свідчив святий апостол Павло, говоря-
чи: “Де, смерте, твоя перемога, де,
твое, смерте, жало?” Жало смерті —
гріх, але Христос переміг і гріх і смерть.
Христос є переможцем над смертю
тому, що Він переміг гріх; Він є святий,
чистий, безгрішний Син Божий. Бо хоч
Христос і вмер за гріхи, але не за свої,
а за наші, за гріхи цілого світу. Він
стався за нас гріхом, щоб ми були Бо-
жою праведністю в Ньому (2 Кор. 5:
21). Він узяв на Себе наші гріхи і нам
дав перемогу. Перемога над гріхом, —
це перемога над смертю, бо гріх є при-
чиною смерті. “Бо заплата за гріх —
смерть, а дар Божий — вічне життя в
Христі Ісусі, Господі нашим” (Рим. 6:23)

Христос передвістив Свою перемогу
послідовникам Своїм ще до Своєї смер-
ти на Голгофі: “Страждання зазнаєте в
світі, — але будьте відважні: Я світ пе-
реміг!” Страждання нашого Народу пе-
ревищують страждання всіх народів.
Святкуючи Великдень, ми з бодем сер-
ця переживаємо страждання нашої по-
неволеної України, яка ще й сьогодні
переживає Велику П'ятницю... Скільки
то дорогих і любих нашому серцеві
страждають у в'язницях, на висилках,
каторгах?! Скільки то мучеників за ві-
ру Христову віддали своє життя — знає
тільки Бог! Ворог нещадно винищує
всіх тих, які безстрашно борються за
віру, раз дану святим. Але, слава Бого-
ві, воскресіння Христове — це цілюще
джерело надії на відродження й вос-
кресіння волі в Україні. Тому, святкуймо
Великдень не тільки з поверховим ви-
глядом, але, передусім, із глибокою ві-
рою в серцях, що ми йдемо назустріч
всенародньому Великодню!

Христос воскрес! Із Ним воскресла
віра, надія й любов. Скільки то надії в
воскресінні Христа й для тих, що раді-
ють, і для тих, що сумують. Христос
воскрес, і воскресла надія на перемогу
добра над злом, любови над ненавистю,
світла над темрявою. Так як після зи-
ми приходять весна, а після ночі настає
день, так після смутку настане радість,
після неволі прийде свобода, а після
смерті — вічне життя. Тому не плачмо
над нашою долею, як жінки-мироно-
сиці плакали над порожньою домови-
ною. Підіймим угору наші голови й по-
слухаймось голосу нашого Переможця-
Христа: **“Будьте відважні: Я світ пере-
міг!”** Так, як Христос переміг, із Ним
переможемо й ми світ безбожжя, без-
вір'я та ненависти. Воскреслий Спаси-
тель невидимо Духом Святим і сього-
(Закінчення на ст. 8)

“I am the Way, the Truth, and the Life”
(John 14: 6)

THE MESSENGER OF TRUTH

UKRAINIAN CHRISTIAN BIMONTHLY

Subscription: 1 year \$3.00; half year \$1.50
Editor-Publ.: Rev. Dr. L. Zabko-Potapovich

VOL. XLV

Заснований 1 січня 1927 року в Зах. Україні

Рік 45-й

Адреса Редакції й Адміністрації журналу: “MESSENGER OF TRUTH”,
247 East Roland Road, Parkside, Chester, Pa., — 19015. Phone: 215-TR2-8142

На цю адресу висилати літературний матеріал, листи, замовлення зміни адрес, тощо

Передплату та пожертви слати на адресу: Mr. J. Piatkowski, P.O. Box 228, Freehold, N.J. 07728

Ч. 3-4 — Березень-Квітень

— 1971 —

March-April — 3-4

Безстрашні

християнки

“Під хрестом же Ісуса стояли — Його ма-
ти, і сестра Його матері, Марія Клеопова, і
Марія Магдалина” (Івана 19: 25).

Ці відважні жінки, як і ті, що служи-
ли Христові та Його учням за Його
життя, не покинули Його за часів смер-
тельної небезпеки та й під час Його
жахливої муки на Голгофі. Навіть тоді,
коли найвірніші й найсміливіші учні
порозбігалися чи поховалися серед на-
товпу глядачів, і тільки юнак Іван за-
лишився під хрестом, безстрашні жін-
ки не злякалися всіх загроз ворогів Йо-
го та й не зрадили Його. Навіть по Йо-
го смерті вони продовжували Йому
служити.

Тому то воскреслий Христос найви-
разніше об'явився насамперед тим вір-
ним і ревним християнкам. Історія Цер-
кви знає достовірно, що коли за Хри-
ста від першого віку й донині стражда-
ли та відважно вмирали мужі й юнаки
християни, то та сама історія яскраво

стверджує, що не менш відважними
водночас були й жінки та дівчата хри-
стиянки. Були часи, коли власне сла-
бенька стать, жінки, своєю відвагою та
сміливістю навіть перевищували муче-
ників мужів.

Такими міцними й очайдушними сест-
ри християнки залишилися й до наших
днів, особливо там, де гонення за Хри-
ста не вщухає ні на мить.

Десять років минає, як за Залізною
заслоною лютує Ірод, що розпочав був
1961-го року переслідування вірних
Христові так званих “ініціативників”,
християн-євангеліків баптистів, що не
схилили своїх колін і голів перед мос-
ковськими богами. Червоні царі щораз
зміцнюють і посилюють той нечуваній
у XX-му сторіччю терор, що давно вже
перевищив терор царів Романових і
їхнього обер-прокурора святийшево сі-
нода Победоносцева, що нещадно гнав
і мучив жидів і сектантів-баптистів,

якого історик Моммзен назвав "відродженим Торквемадою", кривавим інквізитором 15-го віку. Сучасний обер-прокурор В. Куроєдов, переслідуючи Раду Еванг. Християн Баптистів, вже побив усі рекорди Победоносцева. Віруючих карають "штрафами", арештовують, засилають на каторгу, замучують, відбирають від них дітей; доми молитви руйнують, Біблії й співаники конфіскують, зібрання розганяють... Віруючі залишаються без проводу, без проповідників. Проте віруючі вперто стоять при Христі, при Його Слові...

І найупертішими виявляються такі християнки. Як колись під хрестом Христовим, так і тепер часто під хрестом страждань і мук моральних залишаються тільки одні жінки, сестри...

Перед нами лист-заява, скарга "До уряду ССР", схвалена під час 2-го таємного з'їзду родичів в'язнених евангельських християн-баптистів. На двох сторінках списано ті муки й тортури, що ось вже десять років, як їх КГБ накладає на віруючих у ССР, а переважно в Україні та в тих місцях Азії, куди заперто віруючих.

Цей лист-скаргу підписали п'ятеро сестер, віруючих християнок баптисток.

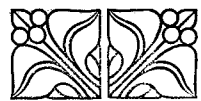
Подані їхні ймення й прізвища, подається адреса шостої сестри, на яку влада має дати відповідь переслідуваним.

Можемо з певністю твердити, що відповіддю безбожної влади будуть дальші карі й арешти, на цей раз — отих відважних віруючих жінок, що той таємний з'їзд відбули в столиці України, що та сама столиця Київ станеться місцем дальших мук і знущань, що впадуть на тих жінок, матерів і дочок мужів, що гнобляться у в'язницях і в каторзі за Слово Боже.

Проте віряться, що ті жінки, як і їхні колишні попередниці в Єрусалимі, стоятимуть далі відважно під хрестом страждань Христових і таки дочекаються колись радісної хвилини, коли воскреслий Христос стане живий перед ними й скаже їм: "Радійте!"... "Не лякайтесь; Ідіть, повідомте братів Моїх!"...

Молімося й просімо Господа, щоб ті жінки дочекалися тієї щасливої години, коли вони, виконуючи наказ Христа, зв'ястять світ про Його перемогу словами:

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

День радості

Отже знаходимося тепер у періоді великодніх свят. Ці дні, а особливо день Воскресення, вважається як день радості. І що цей день дійсно повинен бути днем радості, то на це ясно вказує Святе Писання. Ось читаємо в Пс. 117: 22-24 такі слова: "Камінь, що його будівничі відкинули, той наріжним став каменем. Від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших! Це день, що його створив Господь, — радіймо та тішмося в нім!"

Щоб збагнути сенс цих слів, треба звернутися до Нового Заповіту й послухати, як Христос та апостоли пояснювали ці слова. Отже, і Христос, і апостол Петро пояснили, що Каменем є Господь — Спаситель, а будівничими, які Його відкинули, були єврейські духов-

ні діячі (Мат. 21: 42, 1 Пет. 2: 4-7). Також і апостол Павло каже: "Наріжним Каменем є Сам Ісус Христос" (Еф. 2: 20).

Отже, маючи ці пояснення, ми тепер ставимо собі такі питання: коли будівничі відкинули того Каменя? Це було в п'ятницю, перед судом Пилата, який на домагання юдеїв, щоб Христа розп'ясти, запитав: "Царя вашого маю розп'ясти?" Тоді оті будівничі юдейського народу — первосвященники відповіли: "Ми не маєм царя, окрім кесаря!" (Івана 19: 14-15). Після цього, як подає евангелист Матвій 27: 24-25, Пилат ще зробив один драматичний жест: він зажадав води й перед народом помив руки та сказав: "Я не винен у Його крові". А весь народ закричав: "На

нас Його кров і на дітях наших!" І тоді Пилат видав Христа на розп'яття.

Тоді ставимо друге питання: "Коли той наріжний, але відкинений будівничими, Камінь, стався таки наріжним Каменем?" Ясно, що тоді, коли воскрес, цебто в неділю. Він стався наріжним Каменем нової будівлі — Церкви Своєї, що будується з усіх народів світу, замість колишнього вибраного народу Свого Ізраїля, який Його відкинув. І Господь наказує, щоб у той день, коли Христос воскрес, коли відкинений Камінь стався наріжним Каменем, радіти й тішитися!

І коли воскреслий Христос зустрів жінок-мироносиць, Він їм сказав: "Радійте!" (Мат. 28: 9). І апостоли, коли переконалися, що Христос воскрес, — раділи (Луки 24: 40-41). Так, цей недільний день, день Христового воскресіння, був не тільки днем великої радості для християн, але й днем великого свята. Бо чи ж можна собі уявити інакше, що християни отак собі трохи потішились спочатку в цей день, а потім забули та й знов перейшли на святочний день того народу, який відкинув "наріжного Каменя" та відломився від оливного дерева (Рим. 11: 17). Чи можна собі уявити, що християни, нараз, почали згадувати воскресення Христа не "в той день", коли Він дійсно воскрес, а в той, коли Він був у гробі, а вони самі були прибиті жахливим, розпучливим горем?

Якщо євреї, коли їх Бог вирятував від фізичної смерти за часів Естери, відзначали той день радістю та святкуванням (Ест. 9: 17-32), то чи день воскресення Христа, який є початком дійсного вічного спасіння грішників, не заслуговує на без порівняння більше шанування, ніж єврейський Пурім?

Є люди, які кажуть, що святкування суботи переніс на неділю якийсь там кесар чи папа римський. Але ж це неправда, бож наш текст ясно каже: "Це день, що його створив Господь", а не папа. І для нас самих дивно, чому Господь воскрес не в суботу, а в неділю? Але й на це наш текст дає відповідь: "Від Господа сталося це, і дивне воно в очах наших!"

І апостол Павло, говорячи про євре-

їв і згадуючи їхній сьомий день, цебто суботу, зазначає, що той день не приніс їм справжнього відпочинку. А тому апостол підкреслює, що Бог визначив "інший день", з іншим правдивим відпочинком, у який входять тільки ті, що ввірували (Євр. 4: 3-10). Тому ясно, що тим днем є не субота, а неділя, день воскресення Христа.

Але люди всі одинакові. Так як євреї не зазнали відпочинку свого суботного дня, так і формальні християни не мають радості в свої воскресні дні. А проте люди інтуїтивно відчувають, що того дня таки треба було б радіти та тішитися, але, не маючи віри, вони створюють штучну радість. Вони обсталяють це свято, а особливо Великдень, великою зовнішньою вчистістю, яка мала б впливати на людей та підносити їх духовно. І воно хвилево підносить. А щоб посилити цю радість ще й фізично, то перед Великоднем Церква встановила великий піст, у який не вільно не тільки їсти "скоромного", але й не вільно пити горілки та курити тютюну. Це великі обмеження для грішників, цебто для безбожних, тілесних християн, і тому можна уявити собі, з якою нетерплячкою чекали Великодня ті, які дотримувалися тих приписів Церкви. І коли Великдень приходив, то з якою радістю вони кидались до тих заборонених речей, щоб задоволити свої грішні пожадливі. Тоді ласуні обжирались, п'яниці — напивалися, курці — накурювалися, і це була радість Великодня, це була така Пасха!

До речі, деякі люди паскою називали білий великодній хліб. А як у кого й чорного не було, то для таких і паска не була паскою. А в кого горілки не було, то хоч і була якась там бідненька паска, то без горілки вона не викликала радості.

Колись у євреїв "паскою" називалось те ягня, кров'ю якого вони мазали одвірки в Єгипті, щоб, коли ангол Господній мав повбивати усіх первородних у Єгипті, то той ангол мав обминати ті доми, де одвірки були помазані. І оце слово "пройшов мимо", по-жидівському бринить "пейсах", із якого постало наше слово Пасха.

Євреї те заколене ягня — "пасху" пекли на вогні й їли з прісним хлібом.

Не вільно було вживати квашеного хліба.

І апостол Павло пояснив цю подію для християн так: "Отож, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений.

Тому святкуймо не в давній розчині, ані в розчині злоби й лукавства, але в опрісноках чистоти й правди" (1 Кор. 5: 7-8).

Отже, з цього ясно бачимо, що "пасха", це — не хліб і навіть для християн — не ягня, а Христос, Який нас освячує (1 Кор. 6: 11; 1: 30), а не ми Його. Тому ясно, що такий обряд, як свячення паски (хліба) є вигадкою людською й не має ніякої підстави в Святому Писанні.

Але той факт, що Христос є наша Пасха, наповнює віруючих великою радістю, бо це ж означає, що погибель наша пройшла мимо власне тому, що Христос за нас був у жертву принесений. Наші одвірки серця вірою помазані Христовою кров'ю, а тому гнів Божий та караюча рука Бога минають таких. А чи ж може бути більша радість, ніж ясне усвідомлення, що ми навіки врятовані кров'ю нашої Пасхи, нашого Господа Ісуса Христа? Тому цей день є днем великої духовної радості та потіхи, але тільки для тих, які в Христі пізнали Пасху й які очистились від старої розчини злоби й лукавства, а стали опрісноками чистоти та правди. До таких Христос каже: "Радійте!"

Оповідують, що Лютер одного разу тяжко зажурився. Сидів сумний, не хотів їсти й думав свої тяжкі думи та сумував над страшним грішним станом людства, й чувся безсилим зарадити цьому лихові. Нараз з'являється його дружина, вся зодягнена в чорне жалобне вбрання. Лютер глянув і злякався та й запитав: "Чому ти в жалобі, чи помер хто?"

"Так, — сказала дружина, — Христос помер".

Лютер зрозумів натяк дружини; сум зійшов з його лица, чоло прояснилось і він обійняв свою дружину й сказав:

"Іди, дорога моя, скинь свою жалобу, а вдягнися в ясну одіж радості. Бо Христос був умер, але воскрес! Нехай

лютує зло, сатана та слуги його, Христос живе й Він світ переміг!"

Ось у чому радість, потіха та сила дітей Божих, у воскресенні нашого Господа. Він живе й ми жити будемо! — так Він Сам обіцяв.

Христос ще сказав "Не бійтесь!" (Матвія 28: 10).

Правда, Він був умер і ще й так страшно, та ганебно. І це сильно перелякало Його учнів та послідовників. Вороги ж, здавалось би, повинні були святкувати перемогу, так ні ж, їх охопила тривога: "А що буде, як воскресне, так як Він казав? Ні, це не може бути, але ж Його учні можуть украсти тіло й оголосити, що Він воскрес!"

Наскрізь фальшиві люди скрізь бачили фальш. Вони не знали, яке щире горе переживали ті учні, яким і до голови не приходило щось подібного.

Але з тими юдейськими духовними вождями сталося таке, як з тими хлопцями, що зчепилися битись, і один поклав свого противника на землю, б'є його й водночас кричить: "Він встане, він встає!"

"Ну, так що ж як встане? Нехай собі встає!" — сказав третій хлопець.

"Так, але він устане, то я буду лежати! — вигукнув перший і враз опинився під своїм противником, який у свою чергу, почав його сильно лупцювати.

Отож первосвященики знали, що як Христос воскресне, то вони впадуть.

Так і всі оті злобні та лукаві діячі, що хочуть володіти душами людей, нічого так не бояться, як живого воскреслого Спасителя. Вони добре знають, що тільки ті, які мають живу віру в живого Господа, мають відвагу сказати: "Розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, щоб слухатись вас більше, як Бога?"

Де володіє душами живий Господь, там не має влади злоба та лукавство.

Тому, лютуйте, безбожні та нечестиві, хоч би хто ви були, бо кінець ваш наблизився!

Але радійте та тіштеся, щирі діти Божі, бо воскрес ваш Господь! Він вознісся до часу, але скоро прийде знову, щоб учинити суд і правду та віддати кожному згідно з думками його.

Ів. Барчук

Значення Великодня

(Євр. 13: 20-21)

У багатьох Церквах перед Великоднем відбуваються жалобні Богослуження, але багато християн, на превеликий жаль, дуже мало знають правдиве значення цього Свята над святами — Великодня.

Історія Великодня — це історія Божої любові і Його благодаті до грішного світу: "Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне" (Ів. 3:16).

Ісус Христос прийшов у цей світ, щоб визволити людство з неволі гріха. Голгофа — це маніфестація великої Божої любові до загубленого людства. Ось доказ Божої любові до грішника: ув Євангелії від святого Луки, розділ 23: 40-43, оповідається, що один із злочинців, розп'ятий поруч Господа Ісуса Христа, каючись у своїх гріхах, сказав: "Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!" І промовив до нього Ісус: "Поправді кажу Я тобі: ти будеш сьогодні зо Мною в раю!" Що міг доброго зробити умираючий за свої злочини розбійник? Чи міг він спастися своїми "добрими" ділами? Ні! — Тільки через щире каєння і визнання Господа Ісуса Христа своїм особистим Спасителем він отримав спасіння. Догматика номінальних церков викликає в нас питання: "Куди пішов колишній злочинець, спасений через Божу благодать — до раю чи до чистилища?" Конкретну, повну авторитету, безсумнівну відповідь на це питання знаходимо у словах Господа Ісуса Христа: "Поправді кажу Я тобі: ти будеш сьогодні зо Мною в раю!"

• Великдень — це шлях до раю, до неба, до відпочинку. Ув Євангелії від

святого Матвія 11: 28-30 читаємо: "Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм", говорить Той, Хто є воскресінням і життям. Тут є Його запрошення, обітниця і джерело потіхи правдивої. Заспокоєння всіх життєвих тягарів, перевтоми, кінець усіх страждань і нагорода за нашу боротьбу за віру — у ласці воскреслого Спасителя.

• Великдень — це двері до вічної радості й блаженства. Багато людей шукають свого щастя в розкошах світу цього, в багатстві, в насолоді пожадливістю тілесними, на широкій дорозі, яка веде до загибелі, й тому, замість щастя, знаходять горе, недолю, розчарування і, навіть, смерть. Але щасливі ті, які у хвилини тяжких життєвих досвідів, немов блудний син, "спам'ятаються" і повернуться до Небесного Отця через воскреслого Ісуса Христа, Який сказав: "Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали" (Ів. 10: 10). Воскреслий Спаситель є правдивим джерелом життя невмирущого, джерелом радості та щастя. Це щастя Він Сам проголосив, сказавши: "Я воскресіння й життя. Хто вірує в Мене, — хоч і вмере, буде жити". Тому довір'я до Нього й надія на Нього дає нам досконалий спокій. Це блаженство життя можна втратити тільки через непослух і гріх недовір'я Богові. Тому то Христос так перестерігає Своїх учнів і говорить: "Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога і в Мене вивіруйте!" (Івана 14: 1).

Учні Христові — Петро й Хома —

втрапили були свою радість через гріх недовір'я. Але ця радість була повернена для них воскреслим Христом. При зустрічі з Ним зник сумнів, і їхні серця були переповнені радістю великою (Луки 24: 41). Любі друзі! Може й ввтрапили радість спасіння через гріх недовір'я Богові? Може сумніви підточують ваше духовне життя і ви, замість того, щоб рости духовно, зеленіти, приносити овочі, — в'янете, жовтієте і не маєте радості спасіння? У такому стані вашого духовного життя ви потребуєте Христа. Тому ідіть і в молитві на ваших колінах шукайте воскреслого, живого Спасителя, бо Він сказав: "Шукайте, — і знайдете!" Тільки воскреслий Христос наповнить ваше серце спокоєм і радістю спасіння в Дусі Святій!

● **Великдень** — це дорога до спасіння. Тільки Сила Божья є дорогою до спасіння. Ось Його слова: "Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходив ніхто, якщо не через Мене" (Ів. 14: 6). Якщо ти віруєш, що Він воскрес і живе, то ти повинен визнати Його своїм Спасителем.

У посланні до Римлян 10: 9-11 читаємо: "Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся. Бо серцем віруємо для праведности, а устами ісповідуємо для спасіння. Каже бо Писання: "Кожен, хто вірує в Нього, не буде засоромлений". А в Євангелії від Івана читаємо сильне слово Христа: "Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене, — хоч і вмере, буде жити" (Ів. 11: 25). Коли основою нашої надії на вічне життя є воскресення Ісуса Христа, то в Ньому й основа нашого воскресіння до нового життя.

● **Великдень** — це спасіння від пекла. У 2 Петра 3: 9 читаємо: "Бо (Бог) не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття". Якщо хтось із вас опиниться в пеклі, то тільки тому, що ви злегковажили Агнця Божого, хреста Христового, Церкву, Біблію і слово вашого проповідника, — ви злегковажили благодать Божу...

● **Великдень** — це дорога до неба. Воскреслий Ісус, як дорога, скеровує наші ноги на дорогу спасіння, святости,

перемінне напрямок нашого життя, відроджує нашу волю. Ісус, як правда, оновлює наш розум, звільняє нас від старої тілесної природи і дає нам розум Христов. Ісус, як життя, перемінне наші серця, і замість тілесних почуттів, наділяє нас духовними почуттями — любов'ю, спокоєм, доброзичливістю і радістю спасіння.

● **Великдень** — це маніфест Божої любови до грішного світу, це небо відпочинку для всіх стомлених, це Христос — наша Пасха. Тому то ап. Павло в посланні 1 Кор. 5: 7 говорить: "Отож, очистьте стару розчину, щоб стати вам новим тістом, бо ви прісні, бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений. Тому святкуймо не в давній розчині, ані в розчині злоби й лукавства, але в опрісноках чистоти та правди!" Чи таке значення має Великдень для вас? Чи так святкуєте Великдень ви?

Христос воскрес! І ми в оновленні життя ходімо!

Ів. Поліщук

ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВЕ — ТРИУМФ ПЕРЕМОГИ

(Закінчення зо ст. 2)

дні є з нами, як колись Він був із Своїми учнями, і Він бажає воскресити й нас із гробу наших сумнівів, страху, і наділити нас духом життя, відваги та віри в перемогу, про яку Він сказав: "Переможцеві еісти Я дам на Мойому престолі зо Мною, як Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його!"

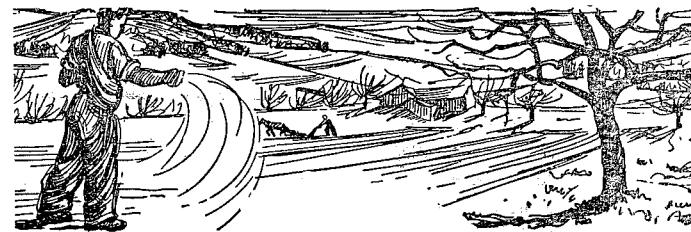
Як це чудово вірити, що

Христос Воістину Воскрес!

Олекса Гарбузюк
Голова Об'єднання

Дмитро Марійчук
Секретар

Великдень Року Божого 1971

Сила Христового Воскресення

"...Щоб пізнати Христа та силу Його воскресення" (Фил. 3: 10).

Воскресення — це чудо із чудес! Воскресення — це факт, виконання якого вимагало надприродної сили, — воно потребувало сили й тепер воно дає силу. Подібно, як електрика потребує сили і дає силу, є тією силою, так і воскресення Христове — це сила Божа.

I. Воскресення Христа було виконане:

1. **Божою силою.** "Бо хоч Його розп'ято від немочі тіла, але Він воскрес від сили Божої". "Цього Ісуса воскресив Бог" (Дії 2: 32). Бог є Богом живих і Він не дав "Своєму святому бачити зотління" (Пс. 16: 10). Тут ми маємо на увазі невичерпну Божу силу, яку виявив Він (Отець), воскресивши із мертвих Його (Христа) (Еф. 1: 19-20). Що тут іде мова про визволення від тіла смерті, бачимо з послання до Римлян 7: 14, 8: 53.

Бог — це вічне безперерійне життя (Ів. 5: 20) і хто в Нього вірує, хоч і вмере, буде жити. Хто має живого Бога в своєму серці, той життя вічне має, а хто не має вічного життя, той Бога не має, бо Бог є вічне життя. Із цього бачимо, що не мати вічного життя, це означає — Бога не мати й бути безбожником у світі.

2. **Христовою силою.** У цій силі Христос прийшов у цей світ і воскрес із мертвих; і в цій силі Він мав владу Своє життя віддати і знову прийняти його (Ів. 10: 18). Христос каже: "Я воскресення й життя" і "Я живу і ви жити будете". Христос умер для того,

щоб об'явити силу Свого воскресення і тому ми знаємо, що

II. Сила Його воскресення об'являється:

1. **У духовному воскресенні грішників.** "...Ніби живий, а ти мертвий" (Об. 3: 16). "І нас, що мертві були за прогріхи оживив разом із Христом, — спасені ви благодаттю через віру". Із повищого ясно бачимо, що духовно воскреснути — це означає бути спасеним; не мати ж спасіння — це означає бути мертвим. Христос умер тому, щоб нас спасти й воскресити. "Поправді, поправді кажу вам: коли зерно пшеничне, як у землю впаде, не помре, то одне зостанеться; як умре ж, плід рясний принесе" (Ів. 12: 24). Христос — пшеничне зерно, — зерно, яке спасаюча любов Божа у Велику П'ятницю посіяла в землю; зерно, яке у великодній ранок зійшло і почало рости до неба; зерно, золоте стебло якого в день Вознесення піднялось до неба; зерно, колосок якого в день П'ятдесятниці схилився до землі, щоб розсівати зернятка, з яких була народжена Церква Христова. Сила Христового воскресення об'явилась у народженні та в зростові живої Церкви Христової.

2. **У свідкуванні про воскреслого Христа.** "І апостоли з великою силою свідчили про воскресення Ісуса Господа" (Дії 4: 33). Але щоб цю силу мати, треба її пізнати й прийняти. Це є найбільша недостача сучасного християнства, яке має все інше — обряди, церемонії, культу святих, але не має сили й життя воскреслого Христа.

Воскресення Христа — це печатка на діло відкуплення, тому то воно було

єдиною проповіддю апостолів після Воскресення. Лише через свідкування про воскреслого Христа в силі Духа Святого і прийняття Його, можуть воскреснути мертві душі. Слово "воскресати" походить від слова "кресати", що означає запалювати. Іскрою Слова Бог запалює наші серця до нового життя, що сягає поза межі смерті тілесної. Як огонь і вода творять пару (життя), що урухомлює (оживляє) величезні машини, так сила воскреслого Христа оживляє нас і робить діяльними християнами для слави Божої.

Сільський ткач перший раз приїхав із глухого села до великого міста та відвідав велику ткацьку фабрику. Йому показали багато ткацьких варстатів, що ніби самі працювали: дроти від них входили в стіну і причина руху всіх машин для мешканця села, не обізаного з уживанням електричної енергії, була незрозумілива й здавалася йому чудом. Пізніше, коли він міркував над тим, що бачив, він зрозумів, що щось подібного діється й у його житті; якісь невидимі "проводи" з'єднують його з всемогутнім Господом, а всі його думки та вчинки є наслідком невидимих і незрозумілих йому сил Божих.

Накінець — найголовніше — сила Христового воскресення об'явиться —

3. У воскресінні мертвих тіл. Це буде те, до чого змагався апостол Павло (Фил. 3: 11). "А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас" (Рим. 8: 11). Це чудове місце Святого Писання знаменно показує, що участь у першому воскресінні праведних будуть мати лише ті, в серцях яких живе Святий Дух.

Чи маєте Святого Духа ви? Чи сила Христового воскресення є реальністю вашого життя? Чи спасені ви? Знайдіть позитивну відповідь на ці питання, і свято Світлого Христового Воскресення буде вашим Великоднем!

Д. Марійчук

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

РАДІСНИХ І БОГОМ БЛАГОСЛОВЕННИХ СВЯТ СВИТЛОГО ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ ТА ПАЛКИЙ ВЕЛИКОДНИЙ ПРИВІТ УСІМ ЦЕРКВАМ, ПРОПОВІДНИКАМ, МІСІОНЕРАМ, УЧИТЕЛЯМ НЕДІЛЬНИХ ШКІЛ, БЛАГОВІСНИКАМ, ПРОВІДНИКАМ МОЛОДІ ТА ВСЬОМУ ВИБРАНОМУ НАРОДОВІ БОЖОМУ ТУТ І В РІДНОМУ КРАЮ — В УКРАЇНІ ЗАСИЛАЄ УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ЗСА

ТА РЕДАКТОР І РЕДАКЦІЯ
"ПІСЛАНЦЯ ПРАВДИ".

ХРИСТОС ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Моя мета

Хочу я жити для свого народу
Й в темряву світло правдиве нести,
Бачити хочу життя і свободу
Й рідний народ мій до правди вести!

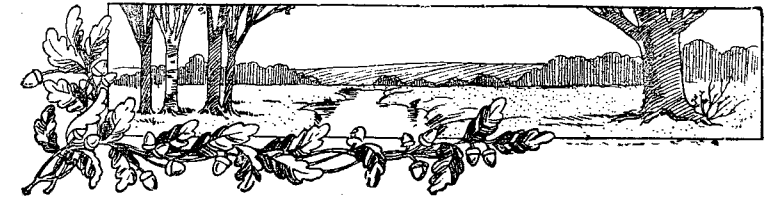
Хочу я рвати всі пута неволі,
В котрих народ мій так довго ще спить,
Хочу мостити шлях кращої долі
Й нищить безбожжя, неправду гонить.

Хочу я пісню про правду співати
Й нею збудити Батьківщину всю,
Волю народові хочу здобути
Й бачити вільну Україну мою!

Хочу для вільного завтра я жити, —
Зникне там зло і неправда уся;
Сонце там волі всім буде світити,
Там вільною буде Україна моя!

Жити я хочу для Бога Святого,
Й бачити Царство, де прапор — Любов.
Вірю в майбутнє, живу я для нього, —
Литись не будуть там сльози і кров!

Ол. Р. Гарбузюк

Стовісімнадцять років життя Церкви

(1852-1970)

(Продовження)

5

У неділю 22-го червня 1941-го року вдосвіта німецькі армії на сході вдерлися до західних теренів України, Білорусії й трьох прибалтійських державок — Литви, Латвії й Естонії. Большевицькі війська в панічному переполосі й безладді втікали на схід майже без жодного спротиву. Почасті безлад і втечу спричинювала й поширювала та обставина, що московська влада на протинімецькому фронті тримала здебільшого не російські, а іншонаціональні військові формації, складені з поверх сотки різних народів комуністичної імперії, а, у першу чергу, із українців. Ці ж останні, зазнавши на протязі двадцяти років усіх жахів безбожної й найжорстокішої в світі влади, масово здавалися до німецької неволі.

Першого бо року тієї війни, не вважаючи на гіркий досвід і розчарування в березні 1939-го року, коли німці віддали на поталу мадярам новопосталу Карпатську Україну, серед неросійських народів московської імперії, а переважно — серед українців, панувала надія й віра, що німці принесуть тим народам вільність, у першу чергу релігійну, а потім і національну.

Дійсність напочатку цю віру нібито підтримала виразно... Комуністи на протязі майже дворічної окупації Західної України зліквідували чи загнали в підпілля непокірливі українські Церкви — католицьку, православну й протестантську, а тих із цих Церков, що скорилися перед владою, підпорядкували московському патріярхові чи (протес-

тантів) — союзів баптистів ВСЕХБ. Загалом же беручи, на окупованих землях провадилася та сама антирелігійна політика, що й у самій імперії. Українське духівництво арештовувалося й разом із підлеглими віруючими висилалося й нищилося, а церкви, костьоли, молитовні діми й синагоги, разом із приналежними до них інституціями замикалися й передавалися державним, господарським чи партійним організаціям. При цьому належить згадати про Колонію Баптистів, селище, утворене в 20-их роках у лісах біля Белза віруючими виселенцями з різних сел Галичини, яке навіть польська влада толерувала й не рухала. Комуністи всю колонію, за винятком однієї відсутньої тоді родини, у кількості 280 душ, на чолі з пресвітером Іллею Мазаном, вивезли до Сибіру в околиці Туруханського, де вони й вигинули майже доценту. Тільки декілька душ із них під час "десталінізації" були повернені додому...

Перед утечею від німців у червні 1941 року комуністи залишили в десятках українських міст і містечок сотки в'язниць, переповнених трупами помордованих в'язнів. У Самборі, Перемишлі, Львові, Миколаєві, Дубному, Луцькому та в інших галицьких і волинських містах заарештовані були побиті, розстріляні або спалені живцем. Коли німці підступали до Скнилова під Львовом, назустріч їм вибігли натовпи жінок і дітей і благали рятувати в'язнів, що їх червоні володарі по'язали дро-

тами й, обливши бензиною, підпалили в трьох в'язницях і в десятках великих каменниць, обернутих на тюрми. І німці кинули танки до палаючих в'язниць. Серед побитих у Самборі й Хирові були десятки баптистів із Квасенини.

Зайнявши Західню Україну, німецькі військовики пару тижнів толерували місцеві українські органи влади, дали дозвіл відкрити місця релігійного культу, давали матеріяли для ремонту й будови нових місць для Богослужб і, взагалі, виявили себе, як правдиві визволителі з московської неволі. Але незабаром місце воєжиків зайняли урядовці-націсти, рідні духовні брати комуністів, і неволя відновилася. Німці зберегли економічно-господарську систему з колгоспами та радгоспами, в яких знайшли собі притулок московські комуністи. Отже, поступово відновився попередній устрій, із тією різницею, що українців почали примушувати переселюватися не на Сибір і Казахстан, а до Німеччини, де каторга була лише трохи легша від советської. Винищуючи жидів, німці почали поволі застосовувати подібне винищення й до українців. Тоді тисячі їх почали самі вдаватися на захід, де того винищення можна було легше уникнути.

У наслідку цих умов і обставин життя, у Німеччині опинилися сотки тисяч українців. Докладної кількості скитальників, оstarбайтерів і втікачів у Німеччині тяжко усталити. Як було вже раніше згадано, в одному лише українському консуляті (фертрауенштелле) в Берліні було зареєстровано таких українців біля чверти мільйона. Але ця цифра є приблизною лише для 1940 року. Пізніше, у бігу війни та в зв'язку з відступом німців зо сходу на захід, кількість українців у Німеччині значно зросла і, можливо, перевищила один мільйон.

Серед цих скитальників опинилися тисячі членів української евангельсько-баптистської Церкви. Розкидані по всіх німецьких таборах ДіПі, вони під кінець війни зорганізували майже в кожному таборі більші або менші громади баптистів.

Ця їхня організація була настільки пляною й тривалою, що до 1947-го

року українські евангеліки-баптисти відбули вже два духовні з'їзди, при чому на другому з'їзді 13-14 липня 1947-го року було понад двісті учасників, які врочисто відсвяткували в Мюнхені 95-ті роковини початків еванг.-бапт. руху в Україні та пам'ять першого охрищеного в ній 1852-го року піонера Івана Онищенка.

У цьому короткому начерку не можемо зупинитися над організацією й життям як окремих громад еванг.-баптистів, так і постановам Української Еванг.-Бапт. Церкви в Німеччині. Описом їх і їхньої діяльності займаються докладніше інші особи й діячі. Тут зазначимо лише, що та діяльність була надзвичайно жвава, ретельна та благословенна. Вона позначилася не тільки ревною місійною роботою серед скитальників, але й постановам духовних курсів, біблійної школи-семінарії, випуском у скитальчий світ накладом 5000 примірників Нових Заповітів (малого кишенькового розміру) нового перекладу, малого ж співака, декількох брошур, трактатів і навіть духовного часопису "Дорога Правди", що виходив там і обслуговував усі наші Церкви аж до кінця перебування й виїзду майже всіх скитальників із Німеччини.

Цю велику й ясну благословенням Божим роботу провадили переважно молоді сили, виховані між двома Світовими війнами, головним чином, у Західній Україні. Їхні старші співробітники з осередків того виховання дбайливо підтримували молодь, яка з Німеччини, загартована там працею духовною в досить тяжких умовах, понесла потім свій досвід із Європи до інших континентів, запалюючи на них нове Христове полум'я на дещо приспалих і пригаслих вогнищах маленьких Церков в обох Америках і створюючи в них і в Австралії нові молоді українські Церкви.

**

Проповідь Евангелії до українських імігрантів (виселенців) в Північній Америці приходила наприкінці XIX й початку XX сторіччя подвійним шляхом: або з боку англомовних чи слов'янських (польських, чеських та інших) віруючих, або її розпочинали нові еміг-

ранти (виселенці) з українських земель у Європі, що ввірували були ще в Рідному Краєві, із якого виемігрували завдяки гоненням за віру.

Цим другим шляхом Евангелія власне й надійшла в 1880-их роках до З'єднаних Стейтів Америки. Переслідувані тяжко в Україні російською владою так звані "штундисти" з Київщини вперше з'явилися в місті Луїзвіл у стейті Кентакі. Це були перші "розвідувачі" з Київщини, вислані до Америки з метою вишукати "вільні землі" для віруючих, послідовників Онищенка, Рябошапки, Ратушного та інших піонерів евангелізму в Рідному Краю. На чолі цієї першої групи розвідувачів був енергійний та відважний Харитон Сабарович. Знайшовши працю на фабриках Луїзвілу, вони покликали листами до себе другу партію р. 1889-го. У тій партії були кияни Іван Яковченко, Терешко, Федір Цимбаленко та інші. Третя партія наступного року їхала до того ж Луїзвілу, але "зачепилася" в Філядельфії (Пенсильвенія). Деякі з віруючих переселилися потім до околиць міста Норфолку в Вірджинії. Там же в 1890-их роках вони мали свої сталі Богослуження. До них під час війни проти Іспанії року 1898-го їхала нова група віруючих із України, кількістю понад 120 душ. Допливши пароплавом до Балтимори, ці штундисти, за порадою одного німця-меноніта, набувши вози, кінями, пустилися в далеку дорогу до Норд-Дакоти. Туди ж поїхали й інші земляки з Відржинії та з Пенсильвенії. 1899-го року вони розпочали служити Богові в громадах селищ — Київ та інших. Пізніше від них почали громадитися віруючі в східних стейтах — Нью-Йорк, Конектикат тощо. Під час 1-ої Світової війни вже існували громадки й Церкви в Гартфорді, Ансонії, Нью-Йорку, Філядельфії, Честері, Чикаго, Дітроїті та в інших містах.

У Канаді постали Церкви — найперш у Вінніпегу, де на зібраннях вже року 1900-го проповідував бр. Теофіл Капустинський із Київщини, — потім в Оверстоні, а далі в Торонто, куди 1908-го року прибув із Скрантону бр. Іван Колесников.

У Канаді, окрім згаданих діячів, пра-

цювали — Микита Кривецький, Іван Шакоцько, Нестор і Степан Нездолії, а пізніше Петро Кіндрат, Є. Дідюк та інші. Мовою Богослужб у канадських Церквах була здебільшого — українська. Там же дбанням бр. Івана Колесникова почав виходити 1911-го року й український духовний журнал "Свідок Правди". І хоч і там впливи російські були досить значними, проте, канадійці швидше надали рухові евангельському забарвлення рідного, українського.

Трохи інакше виглядала праця духовна в ЗСА. Хоч переважна більшість віруючих (90%) були українці, такі провідники церковні, як бр. Платон Давидюк, Іван Непраш, Б. Букин, В. Фетлер, В. Наркевич та інші провадили працю духовну мовою російською, в якій самі були виховані. Починаючи від року 1919-го, коли в Філядельфії відбувся перший з'їзд союзу їхніх Церков, усі наступні з'їзди, і ділові й духовнобудуючі, відбувалися тільки в мові російській, хоч той Союз Церков носив виразну назву "Російсько-Український". Друкований орган цього союзу "Сеятель Істини" провадився мовою російською.

Тільки як виключення, деякі брати — Павло Бартків, Іван П'ятковський, Йосип Шкула, Василь Колодій та деякі інші, проповідували мовою українською. Так само, як виключення, бриніли іноді на Богослуженнях і під час з'їздів співи українських псалмів. Згадані тільки брати часто підносили в Союзі питання про допомогу духовній праці в Західній Україні, і в своїх Церквах і громадах, де вони впровадили рідну мову, робили збірки грошеві з метою підтримати матеріально проповідників та єдиний український журнал (від 1-го січня 1927-го року) на рідних землях "Післанець Правди". Ці ж брати подбали міцно про те, щоб, нарешті, союз Церков, до якого вони належали, призначив із своєї каси певні засоби для матеріальної підтримки деяких проповідників в Україні, для набуття деяких домів молитви там же й на спорудження та друк українського співака з нотами під назвою "Християнський співак".

Коли наприкінці 2-ої Світової війни

до Америки надійшли відомості про перебування в Західній Європі тисяч віруючих, що животіли в надзвичайно тяжких умовах по таборах скитальників, серця українських євангеліків-баптистів, натурально, не могли залишатися спокійними. За Словом Божим віруючі американці прагнули допомогти в першу чергу своїм за вірою.

У Канаді, де, як ми бачили, народний ґрунт у Церквах був приготований значно краще для організації тієї допомоги й де від року 1942-го виходив свій рідний орган "Християнський Вісник", проваджений бр. П. Кіндратом, справа тієї допомоги скитальникам була, можна сказати, вже цілком дозрілою.

Значні труднощі чекали на ту справу в З'єднаних Стейтах. Свого друкованого органу, через який можна було б ту справу піднести й розвинути та поширити по Церквах, не було, а в Союзі думки віруючих роздвоїлися: більшість скитальників у Німеччині були українці, і це, власне, для проводу сталося перешкодою щодо здійснення справи допомоги. Зрештою, той провід схилився до думки, щоб тим скитальникам допомогти матеріально, але таки там, на місцях; він тільки був проти заміру спроваджувати їх до Америки. З огляду на те, що вже в самій Німеччині постали були певні суперечки та зу-

дари на мовній та національній площині в Церквах, які зорганізувалися в двох різних Об'єднаннях, дехто побоювався, що ті суперечки та зудари перенесуться й до Америки з прибуттям тих скитальників.

Ця справа ставала щораз пекучішою з огляду на те, що Європа прагнула якнайшвидше позбутися тих небажаних скитальників, а вони самі прагнули видертися світ за очі з нестерпної атмосфери скитального життя, якому, до того ж, загрожувала зо сходу навала дикунських червоних орд.

Під впливом тих обставин, як уже на початку цієї статті було згадано в ч. 7-8 нашого журналу за минулий рік, уліті 1945-го року в місті Честері зібралася група українських баптистів (Павло Бартків, Іван П'ятковський, Кость Лемцьо, Василь Могиляк, Василь Бартиш і Микола Побігушка), яка й схвалила: негайно звернутися до всіх українських баптистів у З.С.А. і в Канаді — розпочати акцію допомоги й порятунку українських євангеліків-баптистів у Німеччині. Ця постанова була утверджена молитвами з вірою в те, що Сам Господь Бог цю акцію підтримає й перепровадить у життя.

(Закінчення буде)

Д-р Л. Жабко-Потапович

Другий таємний З'їзд віруючих у Києві

Київ. — У столиці України, Києві, в днях 12-13 грудня 1970 року, відбувся 2-ий таємний З'їзд родичів в'язнів євангельських християн-баптистів. З'їзд оприлюднив 13 важливих документів-заяв, заликів і повідомлень на 55 сторінок машинопису, в яких викриваються жахіття знущань над невинними людьми московськими варварами і здичавілу форму співвідношень у країні "народної демократії". Між цими важливими документами є звернення "До всіх християн світу", "До генерального секретаря ООН", "До президента Світового Союзу Баптистів" і верховодів советського уряду. З'їзд повідом-

ляє весь світ про нелюдські й свавільні знущання над християнами в ССРСР.

В одному із тих важливих документів 2-й Всесоюзний З'їзд родичів в'язнів ЄХБ, засуджуючи московську тиранию, по-геройському домагається повної свободи релігії. Беручи до уваги важливість цього документу, ми наводимо його із незначним скороченням:

"ДО УРЯДУ ССРСР"

"Чи ти думаєш, чоловіче, що ти втечеш від суду Божого?" (Посл. Рим.2:3)
1969 року 1-ий Всесоюзний З'їзд родичів в'язнів євангельських християн-

баптистів дав вам вичерпну аналізу становища віруючих у країні, де ви маєте владу провідників багатонаціональних народів ССРСР. Але гонення на віруючих ЄХБ не припинилися до цього часу. Із цього робиться висновок, що ці гонення вами схвалюються.

Нагадуємо вам, що до сьогодні, розпочинаючи від 1961 року, відбули й відбувають терміни засудження за віру в Бога у в'язницях і таборах 524 особи — між ними 44 жінки. Не повернулися додому до своїх родин 8 осіб — служителів Церкви, які були замучені за їхнє визнання віри в Бога на допитах або у в'язницях. В облавах міліцією і прокуратурою під час обшуків у віруючих забрано 2840 релігійних книг — Біблій, Євангелій, співаників тощо. Забрані також альбоми, музичні інструменти і тексти релігійного змісту.

Відбули по 15 днів ув'язнення за уділ у молитовних зібраннях 791 особа — всі разом 11.865 днів. Проведено міліцією та прокуратурою 986 погромів на молитовні зібрання, під час яких бито віруючих. 1380 осіб викликалися разом 8648 разів на допити. Коли ж до цього додати допити під час облав, то їхнє число невраховане... 390 дітей віруючих родичів, окрім допитів у школах, зазнали допитів і залякування міліції та прокуратури. Сума "штрафів" за відвідування зібрань становить 94.300 рублів. Десятки віруючих викинені з вищих шкіл або не допущені до шкіл за приналежність до віруючих у Бога. Усе наведене тут становить тільки 50% усіх правдивих фактів, про які ми отримали повідомлення.

Розпочинаючи від 1960 року, сотки статтів у центральних, обласних і районних газетах і журналах советської преси накидалися з образами і глумилися над християнською вірою, а самі віруючі зображались як фанатики, дармоїди, варвари, сіячі дурману, святоші, мракобіси, тощо.

Усе вищенаведене робилося й робиться з вашого відома, бо Рада родичів в'язнів за час від 1964 до 1870 року вислала вам 38 надзвичайних повідомлень, заяв, поспішних телеграм, але ні на одне повідомлення ви не відповіли. Це ще

раз потверджує ваш розрахований курс такого відношення до віруючих у нашій країні.

Хоч би скільки сторіч не відійшло у вічність від днів кровожерного Нерона, людство не забуде і з жахом буде пригадувати те, що він вчинив над християнами, бо вчинки його йдуть у слід за ним. "Слави" Нерона ми не бажаємо вам. Бажаючи кращих днів і кращого для народу, ми безперестанку нагадували вам волю Божу і ваше фактичне відношення до віруючих ми показували в дійсному навітленні.

Сьогодні, коли ми зібралися на 2-ий Всесоюзний З'їзд родичів в'язнів ЄХБ, за ґратами в'язниць мучаться 168 наших батьків, матерів, синів, дочок і дітей за Слово Боже і визнання віри в Бога. Усе це діється на тлі міжнародних заповнень про повну волю слова, віровизнання тощо в ССРСР.

В'язниці та тяжкі умови в таборах підірвали здоров'я багатьом віруючим, а чимало з них так і не повернулися додому. Вони закінчили своє життя за колючим дротом як герої віри. Ви помилково прийняли курс ліквідації Ради Церков ЄХБ, яку ви жорстоко переслідуете, і дали накази арештувати братів: Крючкова Генадія Костянтиновича, — президента Ради Церков, і Винса Георгія Петровича — секретаря Ради Церков. Члени Ради Церков — Дубовий С. Г., Якименко П. А. та інші не мають права жити вдома.

З'їзд звертається до вас і нагадує вам наші позиції, які ми переслали вам від 1-го Всесоюзного З'їзду родичів в'язнів Церков Євангельських Християн-Баптистів, що страждають за Слово Боже в ССРСР, і знову звертаємося до вас із домаганням свободи:

- 1) визнання своєї віри і рівних прав для всіх віруючих і їхніх дітей в питаннях волі особистості, в праці та для освіти;
- 2) припинити переслідування Ради Церков ЄХБ;
- 3) звільнити та реабілітувати наших рідних;
- 4) повернути відібраних дітей;
- 5) повернути конфісковані дома;
- 6) повернути забрану літературу та "штрафи".

Нехай же сльози батьків та матерів, сльози сиріт-дітей і невинна кров мучеників-християн нагадують вам про великі злочини на землі — гонення на християн і нехай вони пом'якшать ваші серця.

У наслідку арешту президента Ради родичів в'язнів ЄХБ, нашої сестри Винс Лідії Михайлівни, адреса для відповідей тимчасово змінюється. Відповіді просимо писати на адресу: УССР, м. Краснодон, ул. Підгірня 30, Ритиковій Галині Юрївній.

Із доручення 2-го Всесоюзного З'їзду

Із праці на ниві Божій

ОСОБЛИВЕ БОГОСЛУЖЕННЯ В ГАРТФОРДІ

На початку кожного року Українська Євангельсько-Баптистська Церква в Гартфорді, пастором якої є головний секретар ОУЄБЦ у ЗСА, проп. Дмитро Марійчук, мала честь вітати в себе вельмишановного гостя, д-ра В. Войту, який ніколи не минає нас. Ми всі з радістю очікуємо того часу, коли д-р Войта приїде до нас, бо його глибокі проповіді, ілюстровані прикладами з життя, приносять нам справжню насолоду, духовне збудування та науку. Д-р В. Войта має своєрідний дар вияснення Слова Божого, який легко зрозуміти і дітям і старшим. Д-р Войта був професором і деканом теологічної семінарії в Міннеаполісі й, незалежно від того, яку аудиторію має він перед собою, він знає як вплинути на розум і почуття своїх слухачів.

Цього року д-р Войта відвідав нас дня 10-го січня. Його відвідини були відмінними від попередніх тим, що цього разу він прибув до нас із своєю дружиною. Перед тим, як пресвітер нашої Церкви, проп. Д. Марійчук, мав покликати його до служіння словом Божим, він покликав сестру Войту сказати кілька слів свідчення. Сестра Войта, вітаючи всіх нас, сказала, що вона не збирається проповідувати, бо вона має чоловіка-проповідника, але хоче тільки висловити своє задоволення з того, що може перший раз бути в Гартфорді та подякувати нашій Церкві за моральну та матеріальну підтримку тієї благословенної праці місійної, яку із ласки Божої вже довгі роки провадить її чоловік у різних країнах світу, а особливо в Південній

родичів в'язнів членів Церков ЄХБ, що страждають за Слово Боже, підписали: Классен М. П., Филипова А. Д., Румачик Л. В., Голева Д. В., Храпова Є. А.

Оприлюднюючи один із 13-ти документів таємного З'їзду в Києві, Управа Об'єднання Українських Євангельсько-Баптистських Церков у ЗСА просить усіх християн, незалежно від їхнього віровизнання та церковної приналежності, молитися за мучеників за віру в Україні та в цілій новітній тюрмі народів — ССРСР. **Управа ОУЄБЦ у ЗСА**

Америці. Слід згадати, що д-р Войта, у додатку до підтримки своїх регулярних місіонерів у Південній Америці, підтримує фінансово частково й місіонерів ОУЄБЦ у ЗСА. Хоч д-р Войта походить із братнього нам чеського народу, то ми можемо сказати про нього так само, як колись євреї сказали про поганського сотника: "Бо він любить наш народ та й для нас синагогу поставив". Д-р Войта готовий був поїхати до Аргентини й збагатити вчительський персонал в Українському Біблійному Інституті в Обера, але на перешкоді цього спільного — нашого й його бажання — стоять місійні обов'язки в ЗСА. Під кінець свого свідчення сестра Войта заспівала псалом: "О, ласкавий, ласкавий Спаситель".

Д-р Войта проповідував на тему: "Стійте в Господі". За підставу для своєї проповіді він узяв слова ап. Павла з 1 Кор. 16: 13. Наш гість вказав на те, що в наші дні є багато людей, які духовно падають, а тому, хто думає стояти, нехай уважає, щоб він не впав. У своїй ілюстрації він дотепно завважив, що, де два жида, там — ярмарок, а де двоє слов'ян — там три партії." Найбільшим послабленням усіх фронтів духовної праці, це — брак євангельської єдності, Шевченкового "єдиноумислія", глибокого розуміння один одного, взаємної пошани... Стояти в вірі, стояти в Господі, це означає **стояти в правді, стояти в любові, в святості, стояти на тій дорозі, на яку покликав нас Господь!**

Того самого дня ввечері наші гості — брат і сестра Войти — за своїм пляном відвідали одну з американських церков у Гартфорді, в якій

служили словом Божим із особливим благословенням. Пізнім вечором прощали ми наших дорогих гостей із побажанням стояти в Господі не тільки 1971 року, але все наше життя. Ми вдячні нашим Гостям за служення й те велике

благословення, яке принесли вони нашій Церкві в Гартфорді, і бажаємо їм повноти Господнього благословення в їхній місійній праці, яка успіхами своїми сягає й нашого українського народу!

М. Сайко

Місійні вісті

Ми глибоко переконані, що проповідь покаєння, спасіння душ, чистоти життя та святості є головною основою конструктивної праці та успіхів у Церкві Христовій. У цьому напрямку працюють наші Церкви, проповідники та місійні робітники.

● **Лос-Анжелос.** — 9-го січня у нашій Церкві в Лос-Анжелос відбулося ділове зібрання, під час якого громада накреслила напрямні духовної праці та молитовно покликкала до життя Церковну управу в такому складі: проп. В. Рожок — пастор Церкви, В. Іванчук — старший диякон, М. Слук — диякон, З. Хайлов — церковний секретар, П. Шибістий — скарбник; члени управи: С. Самков і А. Юрпик, п'яністка — Ліля Омельчук. Церква має три класи Недільної Школи, Гурток Молоді та Жіночий Гурток. Регулярні зібрання відбуваються три рази щотижня, а молодь щомісяця має свої спеціальні зібрання. Церковний хор, що складається з 20 душ, щонеділі під управою брата Івана Бахора служить громаді та прославляє Ім'я Гос-

подне. Під час Різдва Христового діти й молодь мали чудові програми. Церква втішається кількісним і якісним зростом.

● **Бурлінгейм.** — Різдвяні святкування Господь особливо благословив у нашій Церкві в цьому передмісті Сан-Франціско. Церковний хор під управою проф. Є. Маслоука прославляв народженого у яслах виффемських Спасителя світу, а проповідь Слова Божого збагачувала серця народу Його. Брати М. Теслюк і Х. Недашківський стоять у проводі діла Божого, і Господь благословляє їхнє служіння Господеві та святому Його, які ще на землі (Пс. 15: 3). Після одного з різдвяних Богослужень Церква зробила фотокартку, яку з приємністю подаємо в "Місійних вістях" нашого Об'єднання. Ми радіємо зо зросту нашої громади в Бурлінгеймі й молимося за її даліші успіхи.

● **Санта-Барбара.** — Церква втішається постійним відвідуванням Богослужень не тільки членами, але й симпатиками та наближеними, які беруть участь у всіх потребах громади.

Українська Єв.-Баптистська Церква в Бурлінгеймі

Старші брати бачать потребу набуття власного молитовного дому, і цю справу ми доручаємо волі Господній та щедрості всього нашого Братства. Брат Микола Ковальський є пастором Церкви.

● **Фрезно, Каліфорнія.** — Дня 24 січня цю нову місійну громаду відвідали і служили в ній Словом Божим брати — Михайло Теслюк, Х. Недашківський, В. Рожок і А. Зубик. У проповіді цієї нової місійної праці стоять брати К. Иванов, П. Фареник і С. Кабанів, який є тепер представником Західного Об'єднання. Тій місійній громаді вибраного народу Божого бажаємо повноти Господніх благословень! Для тих, що бажають мати контакт із Фрезно, подаємо адресу брата Сергія Кабанова:

Mr. Serge Kabanow, 584 East Browning Avenue, Fresno, California 93710.

● **Міннеаполіс.** — Громада пережила велике духовне благословення під час святого за вірою хрещення молодого брата Степана Баріша, який, повернувшись із В'єтнаму, віддав своє серце Господеві і вступив у заповіт із Ним через свята за вірою хрещення. Під час свят Різдва Христового цю нашу громаду відвідав брат Іларіон Тарасюк і своїми глибокими проповідями Слова Божого правив за благословення для народу Божого. Проп. Микола Бездітко є пастором Церкви, а Юрій Марущак — секретарем.

● **Сіетл.** — Провідник Іван Барчук, місіонер нашого Об'єднання УЄБЦ у ЗСА, на протязі місяців січня й лютого провів Біблійні курси в Українській Баптистській Церкві в місті Сіетл для всіх тих братів, які бажають брати уділ у служінні Господеві благовістям Його слова. Наслідки чудові. Бог благословив ці курси. Інші Церкви мають на думці піти за прикладом нашої Церкви в Сіетл, пастором якої є проф. Іван Францук.

● **Монтребело, Каліфорнія.** — Відомий баптистський діяч, проп. Володимир Гусарук, який довгі роки був місіонером американської баптистської місії в Лос-Анжелос, із кінцем минулого року відійшов на пенсію, щоб, очевидно, ще більше працювати для Господа. Він із своєю дружиною, Марією, негайно заїкорпорував свою місію для проповіді Євангелії та розповсюдження духовної літератури за Залізну заслону. Бажаємо братові й сестрі Гусарукам успіхів і повноти Господніх благословень!

Редакція ПП.

● **Філадельфія.** — Гурток молоді місцевої Церкви, пастором якої є бр. Я. Папроцький, улаштує щомісяця спеціальне зібрання, що його відвідують залюбки не тільки молоді, але

й старші слухачі та діточки. Тож у неділю 31-го січня члени Церкви та гості мали нагоду майже дві години насолоджуватися сольовими співами, деклямаціями, свідченнями, виступами хору та струнної оркестри. Проповідь, що заклікала молодь покладатися в житті тільки на Господа й ніколи не піддаватися сумнівам і зневірі, виголосив редактор "Післанця Правди" д-р Л. Жабко-Потапович, що приточив приклади ласки Божої до віруючих на підставі власного досвіду з останньої Світової війни. Зібрання провадила керівниця гуртка молоді с. Люся Хильчинковська, співом хору — бр. В. Олександрук, оркестри — с. Валентина Серета, чарував грою на скрипці бр. Володимир Олександрук, а Слово Боже вчитував бр. Василь Галич. Церква, що в ній є така статечна та працююча поважно молодь, може мати в Бозі певні надії на благословенну й радісну майбутність.

**

● **Честер.** — Пресового комуніката про 2-й З'їзд родичів ув'язнених ЄХБ, надрукованого на 14 сторінці в цьому числі "ПП", широко підходила українська та англомова преса. "Свобода" — найбільший український щоденник у вільному світі, повністю надрукував його на першій сторінці з датою 17 лютого. Англomовний тижневик УНС, який широко читається студентською молоддю, професорами університетів і численною спільнотою, також на першій сторінці надрукував повідомлення про 2-й З'їзд Ради родичів ув'язнених ЄХБ.

Редакція "Християнського Маяка", який має понад чверть мільйона потенційальних читачів у ЗСА та в інших країнах світу, повідомила нас, що в цьому тижневику з датою 4-го березня буде надруковане повідомлення про цей особливий з'їзд у столиці України — Києві. Десятки інших журналів та газет отримали цього комуніката українською й англійською мовами й треба сподіватися, що чимало з них використають цей матеріал про муки наших віруючих в Україні.

Ми до сліз порушені повідомленням про арешт голови Ради родичів ув'язнених ЄХБ, сестри Лідії Михайлівни Винс, матері славного героя віри євангельської і безкомпромісного борця за фундаментальні принципи Новозаповітного Християнства, Георгія Петровича Винса. Нас повідомляють із Москви, що вона вже засуджена й вислана на три роки. Ми ще не мали можливості перевірити цього повідомлення, але безправ'я советських законів у відношенні

до віруючих не зроджують у нас застереження до його правдоподібності.

Із палкими молитвами за сестру Винс подаємо повідомлення про її арешт:

**

УСІМ ВІРУЮЧИМ ЄВАНГЕЛЬСЬКИМ ХРИСТІЯНАМ-БАПТИСТАМ

"...бо в усій преторії та всім іншим стали відомі кайдани мої за Христа" (Фил. 1:13).

Рада родичів ув'язнених євангельських християн-баптистів, суджених за Слово Боже, і Другий Всесоюзний З'їзд родичів ув'язнених ЄХБ із глибоким сумом повідомляє, що 1-го грудня 1970 року в м. Києві заарештовано сестру Винс Лідію Михайлівну, предсідницю Ради родичів ув'язнених ЄХБ. Арешт був проведений о 10-й годині вечора, коли її невістки, Винс Н. І. не було вдома, а бабуся пильнувала внучат. Жахливого страху дітей, які бачили арешт своєї бабці, не можливо описати. Від переляку в маленької Жені почалося блювання, піднявся дитячий крик і голосяння, і тоді робітники прокуратури заявили: "Доведеться і дітей забрати з нею".

Але на щастя, в той момент прийшла додому старша внучка, Наталка, яка хотіла поїхати й проводити бабцю, але голосяння її маленьких сестричок не дозволило їй зробити це. Відвезли Лідію Михайлівну в міліційній автомашині в супроводі лікаря скорої допомоги. Це відповідь влади СРСР Лідії Михайлівні і всім тим, хто, обливаючись сльозми, ось уже десять років продовжують клопотатися за своїх рідних, які мучаться в ув'язницях і концтаборах за науку Ісуса Христа.

Багато років життя Лідії Михайлівни проминули в хуртовинах гонень і постійних скитань, у розлуці з рідними. Це вона, тримаючи на руках єдиного сина Георгія, несла "передачу" своєму мужові у ув'язницю; це вона йде на невідому північ, куди знову вислали її мужа-християнина; це вона заступається за покривджених... Останні роки вона вже змужніла від цих випробувань і тепер вона носила "передачу" синові, Георгієві Петровичу, секретареві Ради Церков ЄХБ, що тепер знову засуджений за науку Ісуса Христа й проти якого поновлено вже третю карну справу.

Муж Лідії Михайлівни, Винс Петро Якович, бувши предсідником Далекохідного Союзу Баптистів, останній раз був арештований і засуджений 1937-го року, опинившись у руках НКВД — відмовився стати на шлях зради Церкви й піти на компроміс з атеїзмом — умер у ув'язницях далекої півночі мученною смертю.

Через 20 років після смерті Петра Яковича, в 1963 році представники "влади" СРСР відвідали дів Лідії Михайлівни і в характері "потіхи" вручили листа, в якому повідомлялось: "Ваш муж після смерті реабілітований".

Ми певні, що такі "відвідини" ще багатьом родинам ув'язнених доведеться пережити... Ще й тепер не висохли сльози у вісьмох родин, батьки яких — служителі Церкви — померли у ув'язницях. І Лідія Михайлівна жаліла й співчувала їм. Воістину про неї можна сказати: "Вона зробила все, що могла". Те миро, яке вона могла вжити для радості свого життя, вона вилила на ноги й голови страждуючого Братства у Христі.

Нехай благословить її Сам Небесний Отець Своїми неземними потіхами і радістю зустрічі з усіма святими! А тепер, коли вона мучиться у ув'язниці, скажемо їй:

Не плач, душе, в тяжких стражданнях,
Знай — щастя світ цей не дає;
Вір, землі скінчаться ридання,
Блаженство в Бозі лиш Твоє!...

Із доручення Другого Всесоюзного З'їзду родичів ув'язнених ЄХБ підписало п'ять (5) делегаток.

Київ, 13 грудня 1970 року.

КОМУНІКАТ

Повідомляємо все наше євангельське братство, і особливо нашу євангельську молодь, що після вакаційної перерви, з ласки Божої знову відкривається функціонування Українського Біблійного Інституту в Обера, Аргентина. Святочна врочність відкриття відбулося в неділю 14-го березня 1971 року, в годині 8-й вечора.

Запрошуємо представників усього нашого любого братства в діаспорі горливо молитись до Господа за Інститут та за його благословенне функціонування. Наука в Інституті запланована на три роки з викладом таких предметів: Старий Заповіт, Новий Заповіт, Доктрини Біблій, Еклезіологія, Гомілетика, Історія Християнської Церкви, Українознавство, Географія Палестини, Особистий Євангелізм, Релігійне Виховання, Музика і Спів.

Закликаємо нашу євангельську молодь вступати в ряди студентів Українського Біблійного Інституту, і таким чином приготувитись до славного та благодійного служення Господеві на нашій рідній євангельській ниві. Дорога молоді! Хочемо звернути вашу увагу на заклик Па-